

ЛИТЕРАТУРА

1. Земельный кодекс Украины – <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
2. Гражданский кодекс Украины – <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо документів, що посвідчують право на земельну ділянку, а також порядку поділу та об'єднання земельних ділянок» – <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1066-17>
4. «Український тиждень». Жур., Мариуполь, 2013г.
5. Земельне право України: Підручник / М. В. Шульга, Г. В. Анісімова, Н. О. Багай, А. П. Гетьман та ін.; – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 257 с.
7. Семчик В. І. Земельне право України: підруч. для студ. юрид. спец. виш. навч. закл. В. І. Семчик, П. Ф. Кулинич, М. В. Шульга. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – 489 с.

Курман Т. В.

доцент кафедри земельного та аграрного права

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого

м. Харків, Україна

ДО ПИТАННЯ ПРО ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА

У сучасних умовах прогнозування світової продовольчої та екологічної кризи, нагальною потребою як для України, так і для всього людства стає проблема забезпечення продовольством і збереження довкілля для теперішнього і майбутніх поколінь. Це цілком відповідає стратегії сталого розвитку, запровадженою ООН, відповідно до якої економічний та соціальний розвиток, а також охорона навколишнього середовища є взаємозалежними і взаємодоповнюючими компонентами такого розвитку.

Враховуючи це, особливої актуальності набувають питання сталого розвитку такого стратегічного сектору економіки нашої держави як аграрний сектор і, зокрема, сталого розвитку сільськогосподарського виробництва. Забезпечення організаційно-правовими та економічними заходами вирішення цих питань надасть можливість збільшити обсяги виробництва продукції рослинництва, тваринництва, рибництва, лісівництва, підвищити її якість та безпечність, а отже і її конкурентоспроможність як на внутрішньому, так і на міжнародному рівні.

Підвищення конкурентоспроможності продукції національного аграрного виробництва шляхом перетворення аграрного сектору на високоефективний, конкурентоспроможний на внутрішньому та зовнішньому ринках сектор економіки та

забезпечення продовольчої безпеки України проголошено сьогодні одними із стратегічних цілей державної аграрної політики нашої держави (ст. 2 Закону України від 18 жовтня 2005 р. «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року») [1, 2006. – № 1. – Ст. 17]. Окрім того, аграрний сектор є перспективною сферою інвестування в економіку України, що зумовлюється зростаючими попитом та цінами на продовольство на світовому ринку.

Забезпечення сталого розвитку сільськогосподарського виробництва включає наступні складові: підвищення конкурентоспроможності аграрного виробництва; забезпечення його економічної ефективності; розвиток органічного аграрного виробництва; впровадження ресурсозберігаючих, безпечних, екологічно чистих технологій виробництва сільськогосподарської продукції, а також впровадження міжнародних стандартів її безпечності і якості. Особливої актуальності для України все це набуває в умовах євроінтеграції.

Між тим забезпечення сталого розвитку сільськогосподарського виробництва вбачається можливим лише в результаті проведення системного комплексного реформування аграрних відносин. Розпочата у 90-х роках і триваюча до сьогодні аграрна реформа виявила слабкі сторони сільськогосподарського виробництва, але й досі не показала своєї ефективності, оскільки не забезпечила належного розвитку сільськогосподарського виробництва та соціальної сфери села.

Подальший розвиток земельних відносин в Україні, запровадження ринку землі, функціонування Державного земельного банку створюватимуть підґрунтя для розвитку ринкових аграрних відносин, але й при цьому потребуватимуть ефективного організаційно-правового регулювання з боку держави. Йдеться, зокрема, про розробку і прийняття відповідних програм розвитку та підтримки окремих галузей сільськогосподарського виробництва, а також нормативно-правових актів у цій сфері.

У зв'язку з викладеним нагальною видається необхідність прийняття спеціального Закону «Про сільське господарство», де мають знайти закріплення правові дефініції таких понять, як сільське господарство, сільськогосподарське виробництво, сільськогосподарська продукція, види сільськогосподарського виробництва, сільськогосподарський товаровиробник, організаційно-правові форми аграрного виробництва тощо. Також необхідними вбачаються розробка та прийняття Концепції сталого розвитку сільськогосподарського виробництва в Україні, оскільки у сучасних умовах особливої уваги потребують питання сталого розвитку сільськогосподарського виробництва та його окремих галузей, як за умов традиційного ведення, так і його нових перспективних форм, зокрема органічного способу ведення сільськогосподарського виробництва, екологізації та диверсифікації аграрного виробництва, а також напрямків і перспектив розвитку сільських територій в цілому. При цьому, як вбачається, вирішення проблеми забезпечення сталого розвитку сільськогосподарського виробництва потребує комплексного, системного підходу, використання сукупності організаційно-правових, економіко-правових, управлінських та соціальних засобів, що і

має бути закріплено у запропонованій Концепції сталого розвитку сільськогосподарського виробництва в Україні.

ЛІТЕРАТУРА

1. Відомості Верховної Ради України.

Ліснік Н. П.

студентка судово-адміністративного факультету

Національний університет «Одеська юридична академія»

м. Одеса, Україна

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ

Актуальність теми полягає у тому, що конституційне визнання земель «основним національним багатством України», перебуває під особливою охороною держави. Розширення кола суб'єктів прав на землі та урізноманітнення відносин щодо них, зумовлює істотне зростання правових спорів щодо земельних ділянок та прав на них [4, с.150]. Належне вирішення земельних спорів – одна з найважливіших гарантій реалізації земельних прав та інтересів суб'єктів, забезпечення принципу верховенства права у земельних відносинах.

Науково-теоретичне підґрунтя складають роботи Шульги М.В., *Ільницького* О.В., *Ільків Н.В.*, Семчик В.І., Руженцевої Є.О., а також доповіді та роз'яснення судів щодо практики вирішення земельних спорів.

Проблема розмежування підвідомчості земельних спорів й досі залишається однією з найбільш актуальних у судовій практиці. Відсутність одноманітної судової практики у цій сфері пояснюється, передусім, широким спектром земельних відносин та великим розмаїттям земельних спорів, що можуть виникати із зазначених відносин, які відповідно можуть розглядатись як загальними та господарськими, так і адміністративними судами [2, с. 26].

Земельні спори, які вирішуються в господарських судах. Насамперед, господарським судам підвідомчі спори, що виникають при укладанні, зміні, розірванні і виконанні господарських договорів «та з інших підстав» (ст. 12 ГПК). Це спори, пов'язані з укладенням, виконанням та припиненням договорів оренди земельних ділянок, спори щодо встановлення земельних сервітутів, спори про захист права власності та користування земельними ділянками тощо.

Проблемні аспекти вирішення земельних спорів в цивільному судочинстві. Спори про визнання недійсними, (скасування) державних актів про право власності на земельні ділянки є одними із найчисельніших. Позови про визнання недійсними державних актів (рідше – їх скасування) заявляються при приватизації частки у власності на земельну ділянку одним з її користувачів без згоди